

РЕШЕНИЕ

№ 33974

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **6291** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК във вр. с чл.63в от ЗАНН.
Образувано е по касационна жалба от Ю. В. Б., чрез адв. А. Д., против Решение № 632 от
17.02.2025г., постановено по АНД №8950/24 по описа на Софийски районен съд, Наказателно
отделение, 8-ми състав.

Касационният жалбоподател твърди, че решението е неправилно, необосновано и постановено
при нарушение на съдопроизводствените правила. Намира, че безкритично са приети показанията
на полицейските служители, което е извършено за сметка на показанията на очевидеца Б. З.,
чиито показания неправомерно са дискредитирани. По тези съображения се претендира отмяна
на обжалваното съдебно решение и НП и присъждане на разноски.

Ответникът, началник група при ОПП, СДВР, в депозиран писмен отговор оспорва касационната
жалба, като счита постановения съдебен акт издаден при спазване на
административнопроизводствените правила и материалния закон.

Представителят на Софийска градска прокуратура предлага обжалваното съдебно решение да
бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, след проверка на оспорваното решение във връзка с

изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество, е неоснователна.

С Решение № 632 от 17.02.2025г., постановено по АНД №8950/24 по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8 състав, съдът е потвърдил Наказателно постановление № 24-4332-010082/14.05.2024г., издадено от началник група в СДВР, ОПП, с което на жалбоподателя Ю. В. Б. е наложено административно наказание глоба в размер на 2 000 лв. на основание чл. 174, ал. 3 пр.1 ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал.3 ЗДвП и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство” за срок от 24 месеца.

За да постанови решението си, районният съд е приел, че не са допуснати нарушения при провеждане на административнонаказателното производство. При съставяне на акта за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление са спазени изискванията на чл.42, ал.,т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, като деянието е описано ясно и разбираемо. Несъмнени са фактическите параметри на извършеното от водача и правилно нарушението е съотнесено към съответната санкционна норма. Показанията на полицейските служители – очевидци на нарушението, са точни и ясни по отношение управление на МПС, факта, че водачът е бил сам в него, както и последващите му реакции. Изложени са мотиви и защо показанията на св. 3. не следва да бъдат кредитирани.

Изложени са съображения за правилност и законосъобразност на проведената административнонаказателна процедура, при охраняване всички права на водача и възможността да ги упражни.

Настоящата инстанция намира решението за валидно, допустимо и правилно.

Изцяло се споделят изводите на районния съд в насока, че при провеждане на административнонаказателната процедура не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на наказателното постановление. Актът, както и наказателното постановление, са съставени в съответната форма и съдържат необходимите по ЗАНН реквизити. АУАН е съставен в присъствието на нарушителя, като на лицето е осигурена възможност да се запознае със съдържанието му, както и да направи възражения по него. Отказът на Б. да подпише АУАН е удостоверен с подписа на един свидетел. Както в АУАН, така и в НП е направено достатъчно подробно и ясно описание на коментираното нарушение и фактическите обстоятелства, при които е било извършено. Не е налице неяснота относно вмененото на касатора противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем.

Наред с горното, правилен и съответстващ на установените по делото факти е изводът на съда, че жалбоподателят е извършил описаното в акта и в НП нарушение по чл.174, ал.3 пр.1 от ЗДвП. Районният съд е изяснил пълно и всестранно фактическата обстановка по случая, като след обстоен анализ на същата и на събраните по делото доказателства, в т.ч. и на показанията на свидетелите по делото, е достигнал до правилния и обоснован извод за авторството на нарушението и виновното му извършване от жалбоподателя. Събраните по делото доказателства

безспорно сочат, че Б. е извършил описаното в акта и в НП нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП, поради което законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Не се споделят изложените в касационната жалба оплаквания, тъй като и касационният съд констатира последователност и точност в предоставените сведения от полицейските служители, докато свидетелстването на св. З. няма нуждата прецизност и логичност в съобщаваните факти, за да се противопостави на останалата доказателствена съвкупност. Правилно относно коментираното нарушение е прието, че описанието му съответства на текстовата и цифрово изписана част от разпоредбата на закона, че е направено по начин, даващ ясна представа на адресата на санкционния акт за какво нарушение се ангажира административнонаказателната му отговорност, къде и кога е било извършено деянието.

По изложените съображения настоящата инстанция счита, че касационните оплаквания не намират опора в доказателствата по делото и са неоснователни. Решението на районния съд е валидно, допустимо, постановено при липса на съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на производството, на ответната страна следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съобразно разпоредбата на чл.63д ал.4 от ЗАНН, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ, съдът определя в размер на 130.00 лева.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 632 от 17.02.2025г., постановено по АНД № 8950/24 по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав.

ОСЪЖДА Ю. В. Б. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноси в размер на 130 лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: